

Arrest

nr. 64 686 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. BREEMANS, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 12 juli 1986 in de Tsjetsjeense stad Shali, waar u ook uw propiska had.

Uw vader werkte sinds 2000 als hoofd van de Sber-bank in het Shalidistrict. Nadat Ramzan Kadyrov in 2006 aan de macht kwam, werd hij echter nog in datzelfde jaar ontslagen.

Uw problemen gaan terug tot het ontslag van uw vader in 2006. Het feit dat uw vader destijds aangeworven was tijdens het regime van Maschadov gold als reden voor dit ontslag.

Daarna werd uw vader verschillende keren door militairen meegenomen en ondervraagd met betrekking tot zijn voormalige werk. De laatste keer gebeurde dit in het najaar van 2008, waarna hij uiteindelijk op 7 januari 2009 overleed.

Zelf werd u voor de eerste keer lastiggevalen in april 2009. Begin april 2009 werd u door onbekende overheidsmedewerkers van thuis uit meegenomen en gedurende bijna twee maanden vastgehouden.

Tijdens uw vasthouding werd u ondervraagd over de bankzaken van uw vader en de verblijfplaats van uw broer alsook ernstig mishandeld teneinde u ertoe te dwingen de gewenste informatie prijs te geven. U was echter niet op de hoogte van de bankzaken van uw vader, wat u ook telkens herhaalde.

Eind mei werd u uiteindelijk vrijgelaten, al weet u niet waarom.

Na uw vrijlating ging u naar het ziekenhuis van Shali, waar u zich liet onderzoeken en uw verwondingen liet vaststellen. U verbleef ongeveer een week in het ziekenhuis, maar de artsen weigerden een medisch attest af te leveren uit vrees voor hun job. Daarna werd u verzorgd door uw tante, die verpleegster was in hetzelfde ziekenhuis.

Uw moeder ging naar de ROVD van Shali, waar ze aangifte deed van uw ontvoering en mishandeling. Korte tijd kende u geen problemen meer, maar in augustus 2009 werd u een tweede keer meegenomen door dezelfde onbekende overheidsmedewerkers. Zowel u als uw moeder probeerde zich tegen uw arrestatie te verzetten, echter tevergeefs. Eerst werd u overgebracht naar de rivier aan een brug tussen Shali en Germinchuk. Daar werd u ernstig mishandeld door middel van elektrische shocks. Uw belagers wilden opnieuw informatie over de bankzaken van uw vader. Ze wilden namelijk de bankgegevens van bepaalde mensen kennen en waren ervan overtuigd dat uw vader geld in huis had gehad, wat inderdaad het geval was geweest. Buiten het feit dat het geld van de bank betrof dat uw vader later naar Grozny had overgebracht, kon u hier echter niets meer over vertellen.

Na deze mishandelingen werd u overgebracht naar een onbekende kelder, waar u uiteindelijk nog 8 maanden vastgehouden, ondervraagd en mishandeld zou worden.

Na acht maanden gingen de overheidsmedewerkers langs bij uw moeder met het voorstel om u tegen anderhalf miljoen roebel vrij te kopen. Uw moeder ging hierop in en op een nacht in april 2010 werd u door de overheidsmedewerkers naar huis gebracht. Door de mishandelingen was u er ernstig aan toe en nog diezelfde nacht ging u andermaal naar het ziekenhuis van Shali. Daar weigerde men u echter te helpen. De volgende dag ging uw moeder daarom naar een dokter in Grozny, die een kennis van uw vader was geweest, en vroeg om zijn hulp. Hij beloofde u te helpen, maar benadrukte dat hij evenmin enig attest kon afleveren. Tijdens uw hospitalisatie kreeg uw moeder overheidsmedewerkers over de vloer die naar u informeerden en zeiden dat u een aantal documenten diende te ondertekenen. Na uw hospitalisatie bracht uw moeder u daarom onder bij haar zus in Katayama, waar u tot aan uw vertrek verbleef.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk eind juli 2010. Vanuit Grozny reisde u met een gazel naar Moskou, waar u verbleef bij uw oom die de rest van uw reis zou regelen. Tijdens uw verblijf in Moskou kwamen zowel naar het huis van uw tante in Katayama als naar het adres van uw vroegere registratie, waar ondertussen uw oom woonde, mensen langs die naar u informeerden. Op 20 augustus 2010 bracht uw oom in Moskou u naar een vrachtwagen, die u naar België zou brengen. U verstopte zich in de laadruimte van deze vrachtwagen, waarmee u op 23 augustus 2010 in België aankwam.

Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet maar voegt er aan toe dat zijn moeder, teneinde hem vrij te kunnen kopen, bij haar hele familie geld heeft moeten lenen.

Verzoeker stelt dat deze schulden nadien zijn moeder dwongen tot de verkoop van eigendommen op zijn naam. Verzoeker legt uit dat zijn moeder daarvoor zijn paspoort nodig had dat om die reden door zijn oom vanuit Moskou naar zijn moeder is opgestuurd.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten omwille van uw vaders vroegere functie als bankverantwoordelijke. Er dient eerst en vooral echter opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

U verklaarde immers dat u zelf problemen kreeg omwille van uw vaders functie als bankverantwoordelijke. Uw vader had omwille van dezelfde redenen persoonlijk reeds eerder problemen gehad. Zo werd hij in 2006 ontslagen nadat Ramzan Kadyrov aan de macht kwam. (CGVS, p. 21 en 23).

U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel document voorleggen waaruit blijkt dat uw vader tussen 2000 en 2006 daadwerkelijk aan het hoofd stond van de Sber-bank in het Shalidistrict en hij in 2006 door Ramzan Kadyrov ontslagen werd omdat hij destijds aangeworven werd onder Maschadov (CGVS, p. 21 en 23).

Verder gaf u aan dat uw vader na zijn ontslag in 2006 meermaals door de autoriteiten gearresteerd en meegenomen werd. De laatste keer gebeurde dit in het najaar van 2008. Toen uw vader na deze laatste arrestatie vrijkwam, was hij er erg aan toe. Daarom brachten jullie hem naar Machatsjkala, waar na een hoofdscaan twee tumoren werden vastgesteld. Uiteindelijk overleed uw vader op 7 januari 2009 (CGVS, p. 5).

U kon het Commissariaat-generaal evenwel geen overlijdensakte van uw vader overmaken noch de resultaten van de hersenscan die in Machatsjkala gemaakt werd.

U haalde verder aan dat uw moeder na uw eerste arrestatie klacht indiende wegens ontvoering, mishandeling en foltering bij de politie van Shali, die de zaak zou onderzoeken (CGVS, p. 14).

Ook met betrekking tot deze klacht kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs aanreiken.

Daarnaast vertelde u dat uw moeder u na uw arrestatie(s) als vermist zou hebben opgegeven bij de politie van Shali (CGVS, p. 21). Deze verklaringen kon u evenmin met enig document staven. U gaf tot slot aan dat u na uw tweede arrestatie, die plaatsvond in augustus 2009, na 8 maanden vrijkwam omdat uw moeder u voor anderhalf miljoen roebel had vrijgekocht (CGVS, p. 19-20). Noch met betrekking tot uw tweede arrestatie en vrijkoping legde u evenwel enig document voor.

Daar komt nog bij dat uit de door u voorgelegde kopie van enkele pagina's van uw binnenlands paspoort blijkt dat u zich op 12 februari 2010 officieel liet registreren in het dorp Kavkaz, gelegen in Shali. Dit strookt echter niet met uw verklaringen als zou u na uw arrestatie in augustus 2009 gedurende 8 maanden vastgezet hebben en pas in april 2010 vrijgelaten zijn (CGVS, p. 14-15 en 19).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

U slaagde er daarnaast evenmin in de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen.

U legde wel een kopie voor van een aantal pagina's uit uw binnenlands paspoort en verklaarde dat u uw binnenlands paspoort bij uw oom in Moskou was achtergebleven, die het vervolgens naar uw moeder in Tsjetsjenië had opgestuurd. Uw moeder zou het paspoort nodig gehad hebben om bij de administratie in Shali de registratie van een appartement en een aantal gronden op uw naam ongedaan te maken, zodat ze deze eigendommen zou kunnen verkopen. De betrokken administratie zou daarna echter geweigerd hebben het paspoort aan uw moeder terug te geven en verklaarde dit paspoort enkel terug te bezorgen indien uw moeder u naar de administratie bracht (CGVS, p. 10, 21 en 25).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u geen idee had waarom de administratie u nodig zou hebben (CGVS, p. 25).

Daar komt nog bij dat u evenmin kon aantonen dat er daadwerkelijk een appartement en verschillende gronden op uw naam geregistreerd stonden.

U voegde ook een briefje toe waarin u meedeelde dat u uw moeder niet kon vragen uw binnenlands paspoort te gaan afhalen omdat dit te gevaarlijk voor haar zou zijn. U argumenteerde echter niet waarom dat gevaarlijk zou zijn. Opmerkelijk genoeg was uw moeder nochtans reeds eerder naar de administratie gegaan in verband met de eigendommen op uw naam en uw paspoort.

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie, een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Voorts bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke elementen van uw asielrelaas.

Zo wist u bijvoorbeeld niet hoeveel keer uw vader na zijn ontslag in 2006 door de autoriteiten werd meegenomen met betrekking tot zijn vroegere job (CGVS, p. 21).

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw belagers geïnteresseerd waren in geld, rekeninginformatie en bankgegevens die dateren van het regime van Maschadov (CGVS, p. 14-16). Merkwaardig genoeg wist u niet waarom ze hierin geïnteresseerd waren en waarom ze deze documenten niet gewoon konden opvragen bij de bank. U gaf namelijk zelf aan dat uw vader al deze documenten na de installatie van het nieuwe bewind naar de bank in Grozny had overgebracht (CGVS, p. 24).

Verder vertelde u dat de ROVD van Shali na uw vrijlating bij uw moeder langskwam en naar u vroeg (CGVS, p. 23). U had vreemd genoeg echter geen enkel idee waarom de ROVD naar u vroeg en wat ze bijgevolg van u wilden (CGVS, p. 23). Daarnaast zei u dat uw moeder tijdens uw hospitalisatie na uw tweede vasthouding lastiggevallen werd door mensen die naar u informeerden en wilden dat u bepaalde documenten zou ondertekenen (CGVS, p. 16 en 22).

U kon evenwel niet zeggen wie deze mensen waren en tot welke dienst ze behoorden (CGVS, p. 22). U gaf ook aan dat sinds uw vertrek uit Tsjetsjenië nog steeds mensen naar u kwamen informeren, zowel bij uw moeder als bij andere familieleden (CGVS, p. 22), maar kon evenmin vertellen wat deze mensen van u verlangden (CGVS, p. 22 en 23).

U had tot slot ook geen idee of u in Tsjetsjenië vandaag al dan niet officieel gezocht wordt (CGVS, p. 23).

Daar al deze elementen echter de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hieromtrent gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, uw geboorteakte, rijbewijs en de enveloppe waarin u de kopies van uw binnenlands Russisch paspoort ontving, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte en rijbewijs bevatten immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die evenwel niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uit de enveloppe ten slotte blijkt enkel dat u via de exprespost documenten hebt ontvangen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 11 maart 2011 een schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en een schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker laat gelden (zie het verzoekschrift, p. 3) dat de met het verhoor belaste ambtenaar op het Commissariaat-generaal de opmerking van zijn advocaat bij het einde van het verhoor, dat er geen rekening werd gehouden met de "vertekende projectie van de werkelijkheid, die dergelijke traumatische ervaring met zich mee brengt", heeft opgetekend als een vraag, wat niet correct is.

Verzoeker stelt dat zijn advocaat heeft opgemerkt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker werd gemarteld, noch met de vertekende projectie van de werkelijkheid, die dergelijke traumatische ervaring met zich mee brengt.

Verzoeker voert aan dat, na het verhoor, zowel zijn advocaat als zijn vertrouwenspersoon van mening waren dat de ambtenaar die het verhoor afnam, geen empathie had, wat in deze zaak van wezenlijk belang is.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een attest van een psychiater van het ziekenhuis in Shali; hij legt ter terechtzitting een beëdigde vertaling neer.

Verzoeker stelt dat hij dit stuk uit schaamte niet eerder heeft getoond en dat hij, gezien zijn culturele achtergrond, in de psychische onmogelijkheid verkeerde om dit eerder neer te leggen.

Volgens verzoeker ontbreekt op dit stuk een datum omdat de dokter zich wou beschermen tegen de beschuldiging van het afleveren van een medische verklaring aan mensen die gefolterd zijn.

Verzoeker verklaart dat dit attest is opgemaakt na de tweede periode van zijn gevangenschap van 8 maanden.

Volgens verzoeker worden in de bestreden beslissing stukken uit het "Subject Related Briefing"-rapport aan elkaar gebreed en vermengd met stellingen of beschouwingen die niet in dit rapport te vinden zijn en die er ook niet zo maar uit afgeleid kunnen worden. Verzoeker citeert daartoe een aantal zinnen uit dit rapport, hij vergelijkt ze met de motivering in de bestreden beslissing en verwijst naar zijn persoonlijke ervaringen.

Vervolgens gaat verzoeker concreet in op de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat hij met zijn moeder gebeld heeft en dat ze geen enkel document meer in haar bezit heeft dat te maken heeft met de bank waaraan zijn vader aan het hoofd stond. Verzoeker stelt dat het bijhouden van documenten die kunnen bewijzen dat de vader ooit hoofd van de bank was, niet mogelijk en niet logisch was geweest omwille van de veelvuldige huiszoekingen.

Volgens verzoeker kunnen de overlijdensakte of de hersenscan van zijn vader niet opgezonden worden met DHL omdat dergelijke documenten opvallen en door "verklikkers" worden onderschept en doorgegeven aan de Kadyrov-diensten.

Wat zijn arrestatie en de vrijkoping betreft, merkt verzoeker op dat men daar uiteraard geen document van krijgt en men evenmin het dossier kan inkijken.

Verzoeker stelt dat zijn moeder de officiële registratie op zijn paspoort heeft laten veranderen naar Kavkas, waar hij de laatste jaren ook meestal effectief woonde, om te vermijden dat zijn invalide oom, die ook op zijn oud adres woonde, nog lastiggevallen werd.

Verzoeker verklaart dat dit zomaar kan omdat dergelijke registratie geld kost en dit het enige is wat ambtenaren in zijn land interesseert.

Inzake het feit dat hij niet kan aantonen dat er daadwerkelijk een appartement en verschillende gronden op zijn naam geregistreerd stonden, wijst verzoeker er op dat het gaat over "een stukje grond" en niet over "gronden" en dat hij dit ook reeds op een ander moment vermeld heeft, wat wijst op de interne samenhang in het verhaal.

Verzoeker wijst er op dat het normaal is dat de door hem neergelegde fotokopie van zijn binnenlands paspoort niet alle bladzijden bevat, nu een *"officieel kopie zoals dit, met stempel van een notaris, alleen de bladzijden (bevat) waarop iets geschreven is"* (zie verzoekschrift, p. 7).

Verder herhaalt verzoeker dat het voor zijn moeder gevaarlijk is om het paspoort terug te gaan vragen, gezien zij in dat geval moeilijk kan volhouden dat ze geen contact meer heeft met haar zoon.

Verzoeker laat gelden dat dit ook door zijn vertrouwenspersoon werd opgeworpen bij het einde van het gehoor, maar dit door de ondervrager niet ernstig werd genoteerd.

Verzoeker vraagt zich af waarom hij zelfs een eventueel huwelijk zou verzwijgen, gezien hij op die manier een latere gezinshereniging met zijn echtgenote onmogelijk zou maken.

Verzoeker stelt dat bepaalde zaken zoals het aantal keer dat zijn vader werd meegenomen, niet geteld werden en hij wijst op de angst die er heerste.

Aangaande het verwijt van de commissaris-generaal dat hij niet kon uitleggen waarom zijn belagers altijd maar weer vragen stelden over geld en documenten, wijst hij erop dat hij over de mishandelingen sprak niet in zinnen, maar in "woorden en snikken", waaruit blijkt dat hij zelf zijn wanhoop uitdrukte over de ongerijmdheid van hun vragen.

Volgens verzoeker blijkt de geloofwaardigheid van zijn relaas uit de vele details die hij kon geven en uit de interne samenhang van het verhaal.

Verzoeker benadrukt dat uit de informatie uit het "Subject Related Briefing"-rapport bovendien blijkt dat de geweldplegingen tegen burgers door de Tsjetsjeense ordediensten gekenmerkt worden door totale willekeur en niet te begrijpen vallen.

Ten slotte stelt verzoeker dat mutatis mutandis hetzelfde geldt voor zijn vraag om subsidiaire bescherming.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker een schending aanvoert enerzijds van artikel 48 en artikel 48/2 van de vreemdelingenwet en anderzijds van artikel 1 en artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De Raad benadrukt dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142).

Wat dit laatste betreft, moet in het verzoekschrift in concreto worden aangegeven op welke wijze de bestreden beslissing in casu de aangehaalde rechtsregels of –beginselen, schendt.

Verzoeker blijft, door een loutere vermelding van de voorgehouden geschonden artikelen en zónder te duiden waarom deze zouden geschonden zijn, in gebreke.

De Raad gaat bijgevolg niet in op deze aangevoerde schendingen.

2.4. De Raad benadrukt dat de schending van de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is

bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.5. De Raad is van mening dat de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag heeft besloten.

Zo werd vooreerst met reden opgemerkt dat verzoeker geen enkel tastbaar bewijs voorlegde van zijn voorgehouden problemen.

Het ontbreken van enig document waaruit blijkt dat zijn vader tussen 2000 en 2006 daadwerkelijk aan het hoofd stond van de Sber-bank in Shali, wijt verzoeker aan het feit dat er geen documenten overbleven na de veelvuldige huiszoekingen.

De Raad vindt het ongeloofwaardig dat verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt dat zijn vader gedurende zes jaar aan het hoofd stond van de Sber-bank in Shali, te meer daar hij stelt dat zijn problemen juist hun oorsprong vinden in de functie van zijn vader als bankverantwoordelijke.

Inderdaad kan er redelijkerwijze worden verwacht dat er vele documenten voorhanden zijn die op zijn minst een begin van bewijs vormen van de voormalige functie van zijn vader.

Het feit dat verzoeker mogelijkheden onbenut laat om dergelijke documenten voor te leggen, beïnvloedt zijn geloofwaardigheid op een negatieve manier.

Daarnaast komt verzoeker waar hij in zijn verzoekschrift ingaat op het gebrek aan bewijzen met betrekking tot zijn vaders ziekte en overlijden, niet verder dan een blote bewering door op te werpen dat (zie p. 7) *“Overlijdensakte of hersenscan kunnen niet opgezonden worden met DHL (zoals gebeurde met de kopie van het paspoort). Zulke documenten vallen op en worden door “verklidders” onderschept en doorgegeven aan de Kadyrov-diensten”*. De Raad neemt deze uitleg niet aan.

Verder treedt de Raad verweerder bij waar deze in zijn nota stelt dat voor zover nog zou kunnen worden aangenomen dat men in Tsjetsjenië geen document krijgt van een arrestatie en vrijkoping -wat door verzoeker beweerd wordt in zijn verzoekschrift (zie p. 7) maar niet aangetoond-, minstens kan worden verwacht dat verzoeker zou kunnen aantonen dat zijn moeder werkelijk klacht indiende wegens ontvoering, mishandeling en foltering bij de politie van Shali en dat zijn moeder verzoeker na zijn arrestatie als vermist opgaf. Verzoeker blijft in gebreke ook hiervan stavingstukken aan te brengen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er, met zijn uiteenzetting aangaande de verandering in zijn paspoort van zijn officiële registratie naar Kavkas op 12 februari 2010, geenszins in slaagt de vastgestelde tegenstrijdigheid met zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal te weerleggen.

Verzoeker houdt voor dat zijn moeder de officiële registratie heeft veranderd om te vermijden dat zijn invalide oom, die op het oude adres woonde, nog zou worden lastiggevallen.

Uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal (zie p. 16) blijkt dat de zoekacties bij zijn oom zich situeren ná verzoekers tweede gevangenschap, dus na april 2010 (zie p. 15).

De Raad ziet niet in waarom de registratie werd veranderd in februari 2010, op een moment dat verzoeker volgens zijn verklaringen nog gevangen zat, terwijl de bezoeken op het oude adres “Groznenki 34” waar zijn oom verbleef, slechts startten na verzoekers vrijlating in april 2010.

Bovendien stelt de Raad vast dat de stelling in het verzoekschrift (zie p. 7) *“De reden dat dit zomaar kan is dat zo’n registratie gewoon geld kost, en dat is het enige wat die ambtenaren interesseert”* ook een blote bewering betreft die de Raad niet aanvaardt.

Daarnaast werd in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker weinig aannemelijke verklaringen aflegde aangaande het feit waarom hij zijn binnenlands Russisch paspoort niet kon voorleggen aan de Belgische asielinstanties:

“U legde wel een kopie voor van een aantal pagina’s uit uw binnenlands paspoort en verklaarde dat u uw binnenlands paspoort bij uw oom in Moskou was achtergebleven, die het vervolgens naar uw moeder in Tsjetsjenië had opgestuurd. Uw moeder zou het paspoort nodig gehad hebben om bij de administratie in Shali de registratie van een appartement en een aantal gronden op uw naam ongedaan te maken, zodat ze deze eigendommen zou kunnen verkopen. De betrokken administratie zou daarna echter geweigerd hebben het paspoort aan uw moeder terug te geven en verklaarde dit paspoort enkel terug te bezorgen indien uw moeder u naar de administratie bracht (CGVS, p. 10, 21 en 25). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u geen idee had waarom de administratie u nodig zou hebben (CGVS, p. 25). Daar komt nog bij dat u evenmin kon aantonen dat er daadwerkelijk een appartement en verschillende gronden op uw naam geregistreerd stonden. U voegde ook een briefje toe waarin u meedeelde dat u uw moeder niet kon vragen uw binnenlands paspoort te gaan afhalen omdat dit te gevaarlijk voor haar zou zijn. U argumenteerde echter niet waarom dat gevaarlijk zou zijn. Opmerkelijk genoeg was uw moeder nochtans reeds eerder naar de administratie gegaan in verband met de eigendommen op uw naam en uw paspoort.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift (zie p. 7-8) dat het voor zijn moeder gevaarlijk is om het paspoort terug te gaan vragen gezien zij in dat geval moeilijk zou kunnen volhouden dat zij geen contact meer heeft met verzoeker, haar zoon.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 8) opwerpt dat dit tevens werd opgemerkt door de vertrouwenspersoon op het einde van het verhoor op het Commissariaat-generaal, maar niet ernstig werd genoteerd door de ondervrager, verwijst de Raad naar wat wordt uiteengezet onder punt 2.7. hierna.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat het voor zijn moeder gevaarlijk is om het paspoort terug te gaan vragen, niet verder komt dan een loutere bewering die bovendien niet samengaat is met zijn verklaring dat zijn moeder zich wel tot de administratie heeft gewend om de registratie van een onroerende eigendom op naam van verzoeker ongedaan te maken.

Het verweer van verzoeker tegen de vaststelling dat hij niet kan aantonen dat er daadwerkelijk een appartement en gronden op zijn naam geregistreerd stonden -hij houdt voor dat het gaat over "een stukje grond" en niet over "gronden" en dat hij dit gegeven ook op een ander moment vermeld heeft, wat wijst op de interne samenhang - is te zwak om te worden aanvaard. Door te wijzen op de "interne samenhang" van zijn verklaringen, kan verzoeker niet vergoelijken dat hij in gebreke blijft bewijzen voor te leggen.

Waar verzoeker opwerpt dat hij een officiële kopie voorlegt van de bladzijden van zijn paspoort die een vermelding bevatten, merkt de Raad op dat het voorgelegde stuk geenszins een "officiële kopie" is maar enkel een eenvoudige kopie van een aantal bladzijden. Dit in acht genomen deelt de Raad het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie, een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden.

Met de opmerking in het verzoekschrift (zie p. 8) *"Hij zou zelfs een mogelijk huwelijk verzwijgen. Waarom?? Hij zou zo een latere gezinshereniging met de echtgenote onmogelijk maken: dit is hem trouwens gezegd op het einde van het gehoor op DVZ."*, reageert verzoeker naast de kwestie.

Inderdaad drukt de commissaris-generaal het vermoeden uit dat verzoeker het intern paspoort achterhoudt om informatie zoals bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie, een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden.

De Raad deelt de zienswijze van de commissaris-generaal dat de vraag van verzoeker met welk nut hij een eventueel huwelijk zou verzwijgen, in casu niet relevant is.

Tenslotte werd in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot een aantal belangrijke elementen van zijn asielrelaas, zoals bijvoorbeeld het aantal keer dat zijn vader door de autoriteiten werd meegenomen en de reden waarom verzoekers belagers telkens vragen stelden over geld en documenten.

Verzoeker verwijst ter verdediging naar zijn "angst" en de "wanhoop over de ongerijmdheid van de vragen van zijn belagers".

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij ondanks eventuele traumatische ervaringen, informatie kan geven over kernelementen van zijn relaas. Het louter opwerpen van angstgevoelens, kan geenszins nuttig worden ingeroepen als verschoningsgrond, te meer nu -uit wat voorafgaat- blijkt dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is.

Evenmin volstaat het te verwijzen naar (zie verzoekschrift p. 8) het feit dat in Tsjetsjenië in het algemeen sprake is van "willekeurige en onbegrijpelijke geweldplegingen" om de vage en incoherente verklaringen van verzoeker te verschonen.

Bij gebreke aan een afdoende verdediging, blijven de vastgestelde vaagheden uit de bestreden beslissing staande en maakt de Raad ze tot de zijne.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker ter terechtzitting van 18 mei 2011 een stuk bijbrengt, zijnde een medisch attest opgesteld door een dokter van het ziekenhuis van Shali, vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in het Nederlands.

Verzoeker geeft als verklaring voor het feit dat hij dit document niet eerder heeft kunnen voorleggen (zie verzoekschrift, p. 3 dat *"De vraag waarom hij het niet eerder had getoond werd beantwoord met het feit dat hij zich ervoor zou schamen, en vreesde dat ze hem dan als gek zouden beschouwen. Hij verkeerde dan ook in de psychische onmogelijkheid om het eerder neer te leggen, gezien zijn culturele achtergrond"*). Deze uitleg wordt niet aanvaard; de voorgehouden "schaamte" en "psychische

onmogelijkheid" -waarvan geen bewijs wordt bijgebracht- vormden volgens de Raad geen beletsel om tijdig de stukken aan te brengen ter staving van een relaas.

De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Verder treedt de Raad verweerder bij waar deze in zijn nota stelt dat de bewijskracht van voormeld document wordt ondergraven door de vaststelling dat het niet gedateerd is.

Verzoekers bewering dat de dokter zich wou beschermen tegen de beschuldiging van het afleveren van een medische verklaring voor mensen die gefolterd zijn, snijdt geen hout. De Raad ziet immers niet in hoe enkel het weglaten van de datum op het medisch attest -met behoud van de inhoud-, de dokter zou beschermen tegen een dergelijke aantijging. Verzoeker bewijst trouwens niet dat de voorgehouden handelwijze gebruikelijk is bij het medisch korps in zijn land.

Daarenboven is de uitleg in het verzoekschrift (zie p. 3) dat "*Het attest is opgemaakt na de 2de periode van gevangenschap van 8 maanden*", in strijd met de verklaringen van verzoeker bij zijn verhoor op 1 februari 2001 op het Commissariaat-generaal waarbij hij stelde (zie het verhoorblad, p. 20) dat hij na die -tweede- vrijlating naar het ziekenhuis ging, maar ze hem daar **niet** wilden helpen.

Vraag: "*De tweede keer was u ook ernstig gewond en ging u opnieuw naar het ziekenhuis?*"

Antwoord: "*Ik was er de tweede keer erg aan toe, ik kon niet eens rechtstaan.*"

Vraag: "*Naar welk ziekenhuis bent u toen eerst gegaan na uw tweede vrijlating?*"

Antwoord: "*Naar Shali.*"

Vraag: "*Daar wilde men u niet helpen?*"

Antwoord: "*Ze zeiden dat ze me **niet** konden opnemen. Sorry.*"

Bijgevolg heeft verzoeker door bedoelde verklaringen zelf de bewijswaarde van dit stuk ontkracht.

2.7. Indien in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de verklaringen van de advocaat van verzoeker op het einde van het verhoor op het Commissariaat-generaal, onjuist werden weergegeven in het verhoorverslag, dient daarvan het bewijs worden gegeven. De enkele bewering dat wat verteld werd, onjuist werd weergegeven, wordt niet aanvaard.

De Raad merkt op dat bedoelde ambtenaar van het Commissariaat-generaal er geen persoonlijk belang bij heeft om de verklaringen onjuist weer te geven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd overeenstemt met wat verzoekende partij heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

De opmerking van verzoekers raadsman in casu is trouwens ook niet dienstig aangezien dit een bewering is van een persoon wiens taak, de persoonlijke behartiging van de belangen van zijn cliënt, niet gelijklopend is met de opdracht van de ambtenaar van het Commissariaat-generaal, die in alle onafhankelijkheid oordeelt, los van enig persoonlijk belang.

Ook het voorgehouden "gebrek aan empathie als wezenlijk element in deze zaak", wordt verworpen. Verweerder merkt in dit opzicht terecht op dat de ambtenaar van het Commissariaat-generaal zich -bij het nemen van de bestreden beslissing- heeft laten leiden door verzoekers eigen verklaringen en de uitvoerige objectieve informatie die is opgenomen in de landeninformatie in het administratief dossier.

Hoe dan ook -zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekers raadsman werkelijk gesteld had dat geen rekening werd gehouden met de traumatische ervaringen in de plaats van dat hij gevraagd had om daar rekening mee te houden -wat geen belangrijk inhoudelijk verschil inhoudt- wijzigt dit geenszins de vaststelling dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Verzoeker toont niet aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen, niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist gehoor.

2.8. De Raad deelt de mening verzoeker niet waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat stukken uit het "Subject Related Briefing"-rapport door de commissaris-generaal aan elkaar werden gebreed en vermengd werden met stellingen en beschouwingen die niet in dit rapport te vinden zijn en er ook niet zo maar uit afgeleid kunnen worden.

De Raad merkt dienaangaande vooreerst op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad benadrukt daarnaast dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het is immers de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat inderdaad niet om iemand als vluchteling te kunnen erkennen. De bestreden beslissing preciseert dan ook zeer duidelijk dat, aangezien de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zeer complex is, een individuele beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijk is.

Het feit dat sommige van verzoekers verklaringen kunnen kaderen in de situatie zoals beschreven in voormeld rapport, betekent niet dat verzoekers verklaringen zonder meer geloofwaardig zijn.

Verweerder stipt in dit opzicht terecht aan dat, voor zover in de bestreden beslissing eveneens naar de "*Subject Related Briefing*"-rapporten wordt verwezen, dit slechts tot doel heeft aan te tonen dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie zodat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is en dat er thans in Tsjetsjenië geen sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de bestreden beslissing terecht stelt dat verzoeker er in casu niet in is geslaagd de individualisering van zijn vrees aannemelijk te maken, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van zijn asielaanvraag.

De Raad schaaft zich tevens achter het besluit van de commissaris-generaal dat het leven of de persoon van de burgers in Tsjetsjenië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Dit blijkt immers duidelijk uit de informatie die voorhanden is in het administratief dossier.

Gelet op wat voorafgaat, volhardt verweerder terecht dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag, in aanmerking worden genomen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker kan niet steunen op een ongeloofwaardig relaas om zijn vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet, te gronden.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaaft de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van wet van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE